

מסכת זבחים

פרק ב'

א. כל ה^זבחים שקָבֵל דמו זר, או נו, טבילה يوم, מהפר בגדים, מהפר כפורים, שלא רחוץ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, על גבי בהמה, על גבי רגלי חברו, פסל. קבל בשמאל, פסל. רבוי שמעון מכשיר. נשפה הקם על הרצפה ואספו, פסול. נתנו על גבי הקבש שלא כנגד היסוד, נתן את הגתנים למתן, למתן, ואת הגתנים למתן, למתן, את הגתנים בפנים, בחוץ, ואת הגתנים בחוץ, בפנים, פסול ואין בו כרת:

ב. השוחט את ה^זבח לזרק דמו בחוץ או מקצת דמו בחוץ, להקטיר את אמוריו בחוץ או מקצת אמוריו בחוץ, לאכל בשרו בחוץ או כזית מבשרו בחוץ או לאכל כזית מעור האליה בחוץ, פסול ואין בו כרת. לזרק דמו מהר או מקצת דמו מהר, להקטיר אמוריו מהר או מקצת אמוריו מהר, לאכל בשרו מהר או כזית מבשרו מהר או כזית מעור האליה מהר, פגול וחיבין עליו כרת:

ג. זה הכלל, כל השותח והמקבל והמלחך והזורק, לאכֶל דבר שדרכו לאכֶל, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמןו, פגול וחיבין עליו כרת, ובלבד שישקרב המתיר בנסיבות:

ד. כיצד קרב המתיר בנסיבות. שחת בשתייה, קיבל והלה וזרק חוץ לזמןו. או שחת חוץ לזמןו, קיבל והלה וזרק בשתייה. או שחת, וקיבַל והלה וזרק חוץ לזמןו, זה הוא שקרב המתיר בנסיבות. כיצד לא קרב המתיר בנסיבות. שחת חוץ למקומו, קיבל והלה וזרק חוץ לזמןו. או שחת חוץ לזמןו, קיבל והלה וזרק חוץ למקומו. או שחת, קיבל והלה, וזרק, חוץ למקומו. הפסח והחטאת שחתון שלא לשמו, קיבל והלה וזרק חוץ לזמןו. או שחת חוץ לזמןו, קיבל והלה וזרק שלא לשמו. או שחת, קיבל, והלה, וזרק, שלא לשמו. זה הוא שלא קרב המתיר בנסיבות:

ה. לאכֶל כזית בחוץ וכזית למן, כזית למן וכזית בחוץ, כחצוי זית בחוץ וכחצוי זית למן, כחצוי זית למן וכחצוי זית בחוץ, פסול ואין בו כרת. אמר רבי יהנָה, זה הכלל, אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום, פגול וחיבים עליו כרת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן, פסול ואין בו כרת. ואכן כחצוי זית ולектир כחצוי זית, כשר, שאין אכילה והקטירה מצטרפין:

